

baade Arbejdsgiverne og Arbejderne, man udelukker de Arbejdsgivere, som fortrinnsvis lade sig lede af Duffet om at levere godt Arbejde og betale deres Arbejdere en rimelig Løn, og man giver de Arbejdsgivere, som paa Grund af det lave Bud faa Deverancen, et Vaaben i Haende over for deres Arbejdere, som jo er uvurderligt for dem, idet de jo kunne møde frem med Licitationsbetingelserne i Haanden, naar Arbejderne kræve en højere Løn, og sige til dem: Hvorledes tro I det muligt, at vi skulde kunne betale mere i Arbejds løn, naar vi ikke faa mere for en Bevending af Arbejde end Betingelserne her vise, at vi faa? Og Arbejderne, der jo ogsaa forstaa sig paa faglige Sager, og ogsaa kunne regne og se efter, ja de forstaa det heller ikke og kunne ikke begribe, hvor Meesteren skal faa den Avance fra, som han dog nødvendig maa have paa Arbejdet. Det forekommer ikke mig, at det er den Maade, man skal gaa frem paa, naar man vil gavne Arbejderne, og naar man vil lade de Bevillinger, som gives her paa Finansloven til de offentlige Arbejder, komme dem til gode, som i Virkeligheden skulle udføre dem. Jeg skal derfor meget ønske denne Sag oplyst og undersøgt. Muligvis er den højterede Minister i Stand til straks at sige, at det ikke er Tilfældet, hvad jeg her har udtalt, og føje til, at han skal undersøge Sagen for i Tiden dog muligvis at se at faa disse evige Konflikter mellem Arbejdere og Arbejdsgivere ud af Verden, naar de gælde Licitationer af de offentlige Arbejder. Dersom jeg kunde tænke mig, at jeg fik et tilfredsstillende Svar herpaa og et Løfte om, at disse Forhold maatte blive undersøgte og mulig forbedrede, vilde jeg føle mig tilfredsstillet, fordi jeg har udtalt disse Ord angaaende denne Sag.

Jeg skal tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til Udtalelser, som kaldt fra enkelte ærede Medlemmer her i Salen, og da først til dem, som kaldt fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Afd. Valgtreds (Schærling). Jeg ser desto værre, at han ikke er her i Salen, men det er jo ikke saa sjældent, at man savner det ærede Medlem, naar man gerne vil høre ham i Tale. Da det ærede Medlem begyndte paa sine politiske Betragtninger ved Begyndelsen af Finanslovens første Behandling, som han med den for mig forbloffende Udtalelse, at Oppositionen i Grunden var valgt den 9de April paa Højres Program. Jeg skal ikke nægte, at det forbausede mig noget, og jeg saa paa det ærede Medlem og tænkte paa, om muligvis det unge Højre skulde være mødt over for os i hans gamle, kendte Skikkelse. Men den Tro blev jeg dog snart fureret for, thi

i det næste Øjeblik meddelte det ærede Medlem os, at vel var maaste Oppositionen valgt paa Højres Program, men dersom Oppositionen ikke vilde andre Reformers end dem, der efter hans Mening kun kunde betragtes som Paradehefte, som Stof for Valgtribunerne, kunde vi ikke vente at faa noget gennemført. Vi have altsaa her det ærede Medlems Ord for, at dersom Flertallet her i denne Sal — ikke at tale om det ringe Mindretal, hvortil jeg hører — ønsker og kræver andre Reformers gennemførte, selv dem, som ogsaa have været krævede af det unge Højre under Valget, og som jeg i den Valgtreds, hvor jeg blev valgt, ikke hørte saa ganske lidt til — dersom vi altsaa kræve disse Reformers, betegnede det ærede Medlem disse Reformers som Paradehefte, der kun ere til for i sin Tid at samle Folk om Valgtribunerne. Vi vide altsaa, at det kan ikke nytte at tænke paa at faa dem gennemførte; og naar vi saa tillige vide, at den højterede Kultusminister en Gang i Sommer har udtalt, at Regeringen ikke har noget særligt Program, men at dens Program vil komme til at foreligge gennem de Lovforslag, som Regeringen Tid efter anden vil lægge paa Tingenes Bord, saa vide vi jo, hvad vi kunne vente os. — Det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) gav ogsaa et politisk Svar paa politiske Udtalelser, som vare faldne, forinden han fik Ordet, og som jeg ogsaa betragter som værende af Betydning for Forstaaelsen af den politiske Stilling. Det ærede Medlem sagde nemlig, henvendt til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (Chr. Hage), at han maatte erindre, at det store Spring, som vi havde gjort fra Absolutismen og til den mest — han sagde udtrykkelig: mest almindelige Valgret, var saa stort, at Flertallet her i denne Sal maatte ikke kunne vente sig, at der ikke deraf skulde følge en politisk Strid, en politisk Kamp om Forsætningen i de derefter følgende Aar, og det var den, vi havde haft; og han føjede til, at ærede Medlemmer af Flertallet ikke maatte vente sig, at før de havde vist tilstrækkelig — efter hans og hans Meningsfællers Mening tilstrækkelig — Smødelommen i denne Retning, altsaa paa Forsætningsspørgsmaalets Omraade, saaledes at Overklassen formodentlig endnu fik flere Indrømmelser end dem, de allerede have i den bestaaende Grundlov, før kunde de ikke, sagde det ærede Medlem, forlange, at Højre skulde give Garantier, virkelige Garantier for, at vi ikke vendte tilbage til de gamle Tilstande, som vi have kaldt saa ulykkelige, i de foregaaende Aar. Her have vi altsaa en anden Erklæring i politisk Ret-